

„Înainte de a chema ei, Eu voi răspunde”

În căsuța văduvei lui Jakob, care era situată în spatele mării gospodării țărănești, situația era tristă. Soțul murise în urmă cu câteva luni de tuberculoză și le lăsase sărace în urmă pe soția sa și pe Lena cea de unsprezece ani. Îngrijirea lungă, obositoare a bolnavului a ridicat pretenții mari pentru puterile slabe ale soției, așa că era imposibil să mai poată să iasă pentru câștig suplimentar. Între timp se consumaseră și micile economii din vremurile dinainte, mai bune. Ultimii groși trebuiseră să fie cheltuiți pentru combustibil, cu gerul persistent al iernii. Niciun pfenig nu mai era în casă, iar mâine trebuia plătită chiria. În dulap era ultima bucată de pâine și peste toată nenorocirea, doamna Jakob, care se simțise în ultima vreme tot mai bolnavă, de câteva zile trebuia să rămână în pat. Sărmana femeie zăcea acolo pe patul ei, abia capabilă să se miște de epuizare, și medita la situația ei îngrijorătoare. Din când în când se desprindea un suspin adânc din pieptul ei.

Unde este Dumnezeuul tău, în care ai mereu încredere? Îți șoptea ispititorul. Unde rămâne El acum cu ajutorul Său? Unde sunt corbii care i-au adus de mâncare lui Ilie? Nu zace în dulap ultima coajă de pâine, iar foamea și nevoia nu se holbează din toate ungherele?

„Ai fost la domnul Reiters, Lena?”, a întreat-o bolnava dintr-odată pe mica sa copilă, care ședea tăcută și tristă lângă mica sobă de mașina din bucătărie, în care mocnea un foc slab.

Micuța a tresărit. De întrebarea aceasta se temuse. Așa de mult ar fi dorit s-o cruțe pe mama și de noua grijă, pe care urma să i-o pricinuiască informația pe care o avea pentru ea.

Copilul fusese la prânz, în aceeași zi, la însărcinarea mamei, la stăpânul casei, pentru a-l ruga să mai aibă puțină răbdare cu plata chiriei scadente. Ea îi descrisese nevoia apăsătoare de acasă, dar nu găsisese nicio ureche atentă. Țăranul îi explicase neprietenos micuței, că el avea deja un alt chiriaș pentru căsuță, iar mama și ea trebuiau să se mute fără discuții, dacă banii nu sunt prezenți la timpul potrivit. Cu acest răspuns a părăsit Lena casa în care nu se cunoștea nicio milă față de nevoia săracilor. Numai Teis, slujitorul, pe când trecea pe lângă el, i-a spus milos: „Țăranul iar a băut prea mult și atunci nu este nimic de făcut cu el”.

Toate acestea le povestea Lena acum în răstimpuri mamei și după aceea s-a făcut liniște de tot în căsuță. Doamna Jakob nu avea niciun cuvânt de răspuns, dar respirația ei grea trăda cât de mult îi mergea relatarea la inimă.

Ziua înnorată de decembrie se apropia de sfârșit. Lena a aprins mica lampă cu petrol și a tras jaluzelele. Apoi și-a reluat locul de mai înainte. Afară, zăpada cădea cu fulgi deși.

„Tremuri de frig, copilă”, a spus mama, care urmărise cu ochii toate mișcărilor micuței sale fiice și acum își lăsa cu tristețe privirea să se odihnească pe ea. „Ia vâtraiul și mai pune ceva pe foc!”

„Dar mâine dimineață nu mai avem nimic, mamă”, a răspuns copilul încet.

Atunci, sărmana bolnavă n-a mai putut să se abțină.

„O, copilă, copilă”, exclama ea înspăimântată, „ce se va alege de noi!” Dar ca și când și-ar fi amintit dintr-odată de o omisiune importantă, a adăugat imediat pe un ton complet schimbat:

„Vino, Lena, să cerem împreună Tatălui nostru ceresc ajutorul Său!”

Lena a îngenuncheat lângă patul mamei și împreună, mama și copilul, și-au adus nevoia înaintea Celui care a spus: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” [Psalmul 50.15]. Într-o rugăciune simplă, doamna Jakob și-a vărsat inima plină de griji înaintea Dumnezeuului și Tatălui ei și a stăruit pentru putere, ca să poată să persevereze liniștită și să aibă încredere în dragostea Sa desăvârșită și în puterea Sa de ajutorare.

„Nu-i așa, mamă, Dumnezeu ne va ajuta sigur?”, a spus Lena cu încredere copilărească, după ce se ridicaseră de pe genunchi.

„Cu siguranță, copilul meu”, a răspuns văduva la rândul ei, din nou fericită și plină de speranță. „Domnul nu numai că ne-a auzit rugăciunea, ci ne-a și răspuns deja la ea și el nu va întârzia cu ajutorul Său. Acum vom vedea cum va proceda pentru noi. Se poate să ne uite Tatăl, care ne iubește așa de mult?”

Era câteva ore mai târziu, când Lena, pe cale să zăvorască ușa pentru noapte, a auzit un zgomot ca de pași grei, bărbătești, în apropierea casei. A ascultat atentă. Nu se întâmpla des ca un om, mai cu seamă la o asemenea oră târzie, să se rătăcească în această zonă. Cine ar putea să fie? Lena a mai ascultat o dată. Dar spre uimirea ei, acum nu mai auzea nimic. Totul era din nou tăcut.

„Cu siguranță că este un călător care s-a rătăcit prin zăpadă și voia să întrebe aici de drumul bun”, s-a gândit Lena, care, în ciuda tinereții ei era o fată curajoasă. „Vreau să văd totuși unde s-a dus bărbatul.”

A deschis ușa și a privit afară. Un vânt tăios a pătruns în cameră. A pășit repede afară și a închis ușa în urma ei. Dar oricât de atent privea în jur, nu vedea pe nimeni. Deoarece încetase să ningă, a mers în jurul căsuței. Deodată, piciorul i s-a oprit. Acolo, aproape de mica șură din spatele casei, zăcea un om în zăpadă.

„Sculăți-vă”, a strigat copilul speriat. „Cine sunteți? Unde vreți să mergeți?”

N-a urmat niciun răspuns.

Pentru că cerul era acoperit, Lena nu a putut să recunoască trăsăturile străinului. Ea s-a grăbit în casă pentru a aduce o lampă și să-i comunice mamei. În câteva minute era din nou la fața locului și acum l-a recunoscut în cel care zăcea acolo pe - țăranul Reiters.

„Sculăți-vă, domnule Reiters!”, a mai strigat Lena încă o dată tare și îl trăgea pe om de mânecă. „Sculăți-vă repede! Aici veți îngheța!”

Strigătele tari și lumina vie a lămpii l-au adus pe omul înghețat în simțire. El s-a ridicat în șezut și a încercat să ajungă în picioare. A reușit după câteva opinteli, dar când în cele din urmă a stat în picioare, se clătina încolo și-n coace.

„Sprijiniți-vă de mine!”, a spus Lena, „și veniți cu mine la căldură!”

Țăranul, după ce la prânz o izgonise așa de neprietenos pe micuța Lena din curtea sa, se dusese din nou la birt. Acolo a chefulit așa de mult, până când abia dacă mai era stăpân pe simțurile sale. În această stare pornise la drum spre casă, în viscol o luase pe drumul greșit și rătăcise mult timp. Era, fără îndoială, consecința alcoolului consumat din belșug, a frigului și a umblatului mult timp încolo și încoace, faptul că în apropierea căsuței văduvei căzuse epuizat de tot în zăpadă și adormise imediat.

El s-a lăsat greoi pe lavița de lângă sobă, la care îl condusesse Lena. Copilul s-a grăbit să mai ațâțe încă o dată focul aproape stins și a pus pe el ultimele bucăți de turbă care mai existau.

Țăranul privea cu ochi tulburi înaintea sa. Abia când căldura focului care ardea l-a învăluit plăcut și a adus viață nouă în mădulele sale înghețate, a privit în jur prin cameră. La vederea bolnavei, care zăcea cu mâinile împreunate și ochii închiși, a întrebat-o pe Lena:

„Mama ta este bolnavă?”

„Deja de două săptămâni, domnule Reiters”, a fost răspunsul. „Doar v-am povestit aceasta azi-dimineață.” S-a făcut o nouă pauză.

„Lena, mai pune câteva bucăți de turbă pe foc”, a rugat-o după o vreme țăranul, pe care începea din nou să-l i-a cu frig.

„Îmi pare rău, domnule Reiters, dar acestea au fost ultimele noastre bucăți”, a răspuns Lena.

Țăranul a încrucișat brațele și a închis ochii. Părea că doarme. Dar nu era așa, pentru că după un timp scurt i-a deschis din nou și a spus:

„Nu mă simt bine, Lena. Cred că o felie de pâine cu unt mi-ar face bine. Vrei să-mi faci una?”

Copilul a aruncat mamei o privire întrebătoare. Aceasta a dat afirmativ din cap. Atunci ea s-a dus la dulap, a scos singura bucată de pâine încă existentă și a pus-o în fața oaspetelui pe o farfurie.

„Unge puțin unt pe ea, Lena”, a spus țăranul. Nu va fi paguba voastră.”

Fata a scuturat jenată din cap.

„Nu există unt, domnule Reiters.”

„Atunci puțină brânză.”

„Nici brânză nu este. Această bucată de pâine este tot ce avem.”

Peste trăsăturile omului a alunecat o expresie de nedescris. A luat bucată de pâine și a consumat-o, tăcând. Apoi s-a scufundat în meditație profundă. El trebuia să facă niște comparații între felul său de a proceda și ceea ce făceau acești oameni sărmani pentru el; și sângele i s-a urcat în obraji de rușine. Pe acest copil îl alungase nemilos încă în dimineața aceleși zile de la curte ca pe un câine. Și pentru aceasta, ce făcuse ea pentru el? Fără ea - el se înfiora la acest gând - ar fi înghețat fără îndoială în noaptea aceasta.

„Lena”, a început el după o vreme pe un ton cam stânjenit, „am fost azi-dimineață foarte bătăran față de tine. Iartă-mă! Firește că este absurd ca voi să plecați mâine din casă. Voi rămâneți să locuiți aici atât timp cât vă place. Tatăl tău a fost un muncitor bun. Faptul acesta nu trebuie să rămână nerăsplătit.”

În fond, țăranul nu era un om insensibil. El era un văduv fără copii și de la moartea soției sale zăbovisse în birt mai mult decât era bine pentru el, iar alcoolul, care în această zi aproape că i-ar fi devenit fatal și, după cum se știe, îl face pe om insensibil și nesimțitor.

Experiențele acestei seri îl aduseseră complet la realitate pe țăran și cu cât medita mai mult, cu atât mai mult îl cuprindea un sentiment de rușine și de vină. Ce om deplorabil era el totuși! Care ar fi fost soarta sa în eternitate, dacă în această noapte ar fi trebuit să se despartă de viață așa cum era!

Văduvei, care urmărise atentă evenimentele din jurul ei, nu-i scăpa emoția profundă a omului. Ea se bucura lăuntric și o rugăciune profundă se suia din inima ei pentru el la tronul harului.

„Doamnă Jakob,” s-a întors acum țăranul către bolnavă, în timp ce se ridica și mergea prin cameră încolo și înapoi, „trebuie să fie chemat doctorul.”

„N-aș putea să-l plătesc, domnule Reiters”, a răspuns femeia prietenos.

„Îl voi plăti eu și o fac cu plăcere”, a fost răspunsul. Și trebuie să fie aduse și alimente întăritoare. Probabil că motivul principal al bolii dumneavoastră este că tot timpul v-a lipsit o hrană substanțială. Dacă Lena mă poate însoți, îi voi da înapoi una și alta, iar Teis o va ajuta să le aducă.”

Bolnavei i-au dat lacrimile.

„Domnule Reiters”, a spus ea emoționată, „mă faceți să mă rușinez cu atât de multă bunătate.”

„Rușinarea, doamnă Jakob, este numai de partea mea. Eu am greșit mult față de dumneavoastră. Dar voi îndrepta totul din nou. În seara aceasta am învățat mult. Nu trebuie să continue așa cum este, așa să mă ajute Dumnezeu!”

„Va ajuta”, a răspuns văduva încrezătoare. „Dumnezeu Se îndură de oricine care strigă către el din nevoia inimii. Aceasta am experimentat-o chiar astăzi, domnule Reiters. El v-a trimis pe dumneavoastră la mine ca salvator în nevoie. Chemați-L și dumneavoastră. Nu veți face nicio greșală. El ne iubește așa de mult pe noi, oamenii, încât L-a dat chiar pe propriul Său Fiu pentru noi.”

„Vă mulțumesc, doamnă Jakob.”

Țăranul și-a luat rămas-bun și Lena l-a însoțit.

Numai o jumătate de oră mai târziu, copilul s-a întors cu Teis, slujitorul țăranului.

„Mamă, sunt bucuroasă că suntem aici”, a strigat Lena veselă. „Toate oasele mă dor de la cărat. Totul este aici: pâine, unt, brânză, carne și făină, dar și câteva pături de lână.”

„Da, iar eu trebuie să mai aduc mâine dimineață o căruță de lemne”, a intervenit Teis. „Nu știu ce i-a mai trecut iar prin cap stăpânului meu. Dar mă bucur că de data aceasta dumneavoastră nu aveți pagubă de aici.”

„Teis”, a răspuns bolnava, „cred că va fi altfel cu țăranul. Dumnezeu i-a atins inima și unde începe El să acționeze, acolo se face o treabă bună.”

„Din aceasta nu înțeleg nimic”, a mormăit Teis. „Dar sunt bucuros că ați ieșit din necaz. Însănătoșire grabnică, doamnă Jakob!”

Când văduva a fost din nou singură cu mica ei fiică, amândouă au plâns împreună lacrimi de bucurie. Într-adevăr, înainte ca ele să fi chemat, Dumnezeu luase măsurile Sale ca să le ajute. Ele l-au mulțumit profund Domnului pentru credințioșia Sa, dar n-au uitat nici să-I spună din inimă mulțumesc, pentru că le învrednicise să arate calea dreaptă unui suflet rătăcitor; și de mulțumirea lor au legat rugămintea, ca Dumnezeu să isprăvească lucrarea începută în sufletul țăranului și să facă din el un om nou.